

บันทึก

เรื่อง ร่างสัญญาจ้างข้าราชการตุลาการวิสามัญ

ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับหลักการบางข้อ มีดังต่อไปนี้ คือ

สัญญาจ้างนายอุไทย พินธุโยธิน

ข้อ ๓ เป็นความประสงค์หรือที่ว่าจะให้เรียกว่าผู้รับจ้างได้รับค่าจ้างคำว่า เงินเดือน ควรเป็นคำที่เหมาะสมกว่า

ข้อ ๓ วรรค ๒ ควรแยกออกเป็นอีกข้อหนึ่งต่างหาก เพราะเหตุบทที่ว่าบัญญัตินี้ ไม่แต่ใช้บังคับแก่ข้อ ๖ วรรค ๑ เท่านั้น ยังใช้ได้กับข้อ ๑ วรรค ๒ ด้วย

ข้อ ๙ เก่า (คือ ๑๐ ใหม่) ความประพฤติของผู้รับจ้างซึ่งจะเป็นเหตุให้เลิกสัญญา ได้นั้นควรกล่าวให้ชัด เช่น ประพฤติตนไป "ในทางที่ไม่สมควรแก่ศักดิ์แห่งตำแหน่งที่ตนรับอยู่" เป็นต้น

และในตอนท้ายให้เติมความว่า ผู้จ้าง "มีอำนาจเลิกสัญญานี้ได้ทันทีโดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้าหนึ่งเดือน" ข้อนี้ผิดกับความในข้อ ๑ และเป็นประโยชน์แก่การที่ใส่เอา บัญญัติไว้ด้วย

ข้อ ๑๐ เก่า (คือ ๑๑ ใหม่) ความจริงถ้าผู้รับจ้างตกลงถือคำชี้ขาดของ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นการวินิจฉัย ความเห็นแตกต่างกันแล้ว ก็จะไม่ปรากฏว่ามี ความลำบากอย่างใด แต่ถ้าผู้รับจ้างคัดค้านความข้อนี้ก็ย่อมเป็นการยากที่จะให้คงถือตามความ ข้อนี้ เพราะเหตุว่าคำชี้ขาดตามความในข้อนี้ความจริงเป็นการกระทำฝ่ายเดียวและมีได้ให้โอกาส ฝ่ายที่มีได้มีส่วนได้เสียพิจารณาเลย จะเป็นอย่างไรถ้ามีความเห็นแตกต่างเกิดขึ้นในระหว่างผู้ รับจ้างกับผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเอง สมมติแม้แต่ผู้รับจ้างจะ ยินยอมตกลงตามความในข้อ ๑๐ ข้างเจ้าก็ไม่แน่ว่าจะเป็นประโยชน์แก่รัฐบาลประการใดเลย สำหรับชื่อเสียงในทางยุติธรรมที่จะกำหนดบทบัญญัติเช่นนั้นไว้ เพราะว่าย่อมจะได้รับ ความติเตียนจากศาล ทนายความและบุคคลผู้ซึ่งเพิกเฉยอาจทราบข้อความแห่งสัญญา ทำไมจึงไม่บัญญัติ ให้ตั้งอนุญาโตตุลาการตามเงื่อนไขในทางกฎหมายแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และให้มีความว่า "ความเห็นแตกต่างกันในการใช้สัญญานี้ก็ดีหรือในการตีความหมายแห่งสัญญานี้ก็ดี ต้องให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาดเสมอไปอย่างเดียวกับในกรณีที่ศาลตั้งอนุญาโตตุลาการตาม ความในมาตรา ๑๐๘ และอยู่ในบังคับวิธีการตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๙ ถึง ๑๑๔ แห่ง พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความแพ่ง"

สำหรับลูกจ้างนายเจริญ ไชยคุปต์ ก็มีข้อเท็จจริงเช่นเดียวกัน

(ลงนาม) อาร์.กียอง
ที่ปรึกษาการร่างกฎหมาย

คณะกรรมการกฤษฎีกา